

kes advokat, har endvidere sammenhæng med, at frihedsberøvelse alene kan komme på tale, såfremt den pågældende i udlandet har meddelt samtykke til overførsel i det givne øjemed. Bliver den pågældende derimod sigtet eller tiltalt i anledning af forhold, der begås under opholdet i Danmark, jf. bemærkningerne til § 191, stk. 3 og 4, nedenfor, finder de almindelige regler i retsplejelovens kapitel 66 om sigtede og hans forsvar anvendelse.

Efter § 191, stk. 2, 3. pkt., fastsætter retten en frist for frihedsberøvelsen. Der foreslås ikke nogen maksimumgrænse herfor, men det forudsættes, at fristen fastsættes i overensstemmelse med den aftale om tidspunktet for tilbageførsel, der indgås med den fremmede stat.

Efter samme bestemmelse kan retten forlænge fristen for frihedsberøvelse. Der sigtes hermed til tilfælde, hvor den overførte person på grund af ekstraordinære omstændigheder som f.eks. behandlingskrævende sygdom, der er indtrådt under opholdet i Danmark, ikke kan tilbageføres inden udløbet den frist, der er fastsat som led i afgørelsen om frihedsberøvelse. Det påhviler i så fald anklagemyndigheden at indgå de nødvendige aftaler med de udenlandske myndigheder om forlængelse af det aftalte tidsrum for overførslen.

Efter § 191, stk. 2, 4. pkt., træffes rettens afgørelse ved kendelse, der ikke kan kæres. Bestemmelsen afviger herved fra de almindelige regler om kære, jf. retsplejelovens § 968, stk. 2, hvorefter kære af kendelse, der afgives under domsforhandlingen eller dennes forberedelse, bl.a. kan ske, når beslutningen er rettet mod nogen, der ikke er part i sagen. Da afgørelse om frihedsberøvelse efter § 191, stk. 1, alene kan komme på tale, såfremt den berørte person har meddelt samtykke, kan der imidlertid næppe antages at være behov for at kunne kære rettens afgørelse om frihedsberøvelse. Det gælder også i de tilfælde, hvor retten nægter frihedsberøvelse med henvisning til, at samtykket ikke foreligger tilstrækkeligt dokumenteret, eller at tilbageførsel må anses for åbenbart uforenelig med landets retsorden, jf. bemærkningerne til § 191, stk. 2, 2. pkt., ovenfor.

§ 191, stk. 2, 4. pkt., berører ikke adgangen til kære af rettens afgørelse i anledning af tvist om selve bevistelsen. Rettens kendelse om, at en person, der er frihedsberøvet i udlandet, skal føres som vidne, vil således fortsat kunne kæres i medfør af retsplejelovens § 968, stk. 2.

Til stk. 3

Efter denne bestemmelse må den pågældende under opholdet her i landet ikke drages til ansvar eller udleveres videre til tredjeland for nogen strafbar

handling, der er begået før overførslen her til landet. Bestemmelsen svarer til retshjælpskonventionen art. 11, stk. 1, jf. art. 12, stk. 1. En lignende bestemmelse er fastsat i § 7, 1. pkt., i loven om nordisk vidnepligt.

Hverken retshjælpskonventionens art. 11, stk. 1, jf. art. 12, stk. 1, eller § 191, stk. 3, udelukker, at der iværksættes strafforfølgning, straffuldbyrdelse eller udlevering i anledning af forhold, der begås efter overførslen her til landet. Begår den overførte person f.eks. vold under opholdet i Danmark, skal forholdet behandles efter retsplejelovens regler om efterforskning og tiltale for strafbart forhold. Varetægtsfængsles den overførte person i samme anledning, kan tilbageførsel af den pågældende til den fremmede stat først iværksættes, når den pågældende løslades fra varetægtsfængsel eller, hvis den pågældende også er varetægtsfængslet efter dommen, efter endt strafudstælse. I så fald skal fristen for frihedsberøvelse forlænges i medfør af § 191, stk. 2, 3. pkt., med henblik på tilbageførsel umiddelbart efter løsladelsen.

Efter retshjælpskonventionens art. 12, stk. 3, opfører den immunitet, der er fastsat i art. 12, stk. 1, hvis vidnet er forblevet i landet, uanset at den pågældende i 15 sammenhængende dage efter vidneforklaringens afgivelse har haft mulighed for at forlade landet, eller hvis vidnet efter at have forladt landet er vendt tilbage til landet. Art. 12, stk. 3, angår umiddelbart personer, der ikke er frihedsberøvet, og som indkaldes til at afgive vidneforklaring i et andet land. Art. 12, stk. 3, omfatter imidlertid også personer, der er frihedsberøvet, og som overføres til et andet land for at afgive vidneforklaring, i den udstrækning, bestemmelsen kan finde anvendelse, jf. art. 11, stk. 1. Vender en person, der som frihedsberøvet har været overført til et land for at afgive vidneforklaring, senere tilbage til det pågældende land, vil den pågældende således ikke være beskyttet af den immunitet, der følger af art. 12, stk. 1.

I overensstemmelse hermed er det i § 191, stk. 3, fastsat, at immuniteten alene gælder under opholdet her i landet. Vender den berørte person senere tilbage hertil efter at være løsladt i udlandet, vil § 191, stk. 3, ikke være til hinder for, at der iværksættes strafforfølgning m.v. i anledning af forhold, der er begået inden overførslen i medfør af § 191, stk. 1.

§ 191, stk. 3, berører ikke spørgsmålet om iværksættelse af reaktioner over for den berørte person som følge af selve vidneførslen. På dette punkt opretholdes retsplejelovens § 178 om modvillige vidner uændret. Det har sammenhæng med, at overførsel med henblik på at afgive vidneforklaring efter § 191, stk. 1, alene kommer på tale, såfremt den pågældende meddeler samtykke hertil.